

* * * *

Լուսընկան սարեն փըթաւ, զէտ կանաչ մոմը վառեցաւ.
Մէկ ճոթն ալ ի ծովն իջաւ, թուխ ամպը կարմըրեցաւ:
Պիւլպիւլն ալ պաղչան իջաւ, վարդենուն թուխը թառեցաւ:
Բացաւ իր շիշէ բերնակ ու կանչեց դէմ որ լուսացաւ:

* * * *

Պիւլպիւլն ի վարդին սիրուն չի լինիր գիշերն ալ ի քուն.
Ոչ գիշերն կու լինի քուն, ոչ ցերեկ կը մընայ արթուն:
Պիւլպիւլն ի վարդին շըբոյն կուտ կ'ուտէ 'լ արցունք կու թափէ.
Կուտ կ'ուտէ 'լ արցունք կու թափէ, բունիկն ու տեղիկը կ'ուզէ:

* * * *

Պիւլպիւլն ի պաղչէն իջեր, վարդերուն թըփերն է թառեր,
Ինչ վարդ կայ՝ գլխուն դըրեր, անուշիկ հոտէն քընացեր,
Խորեատն եկեր ու վարդն է քաղեր:

* * * *

Թուխ աչք ու կամար ունբերդ զէտ ըզծով կու զարնէ ալի.
Բերնիկդ ի շիշայ նըման, որ վարդին ջըրովն է ի լի:

* * * *

Սուխախովդ ի վար կուգի ու մէկ մի ինծի ձան կուտայ.
Դառնամ ի յետիս նայիմ, իմ եարն է կայնած շար շապկաց.
Չլաչկիկդ թուլումով կապեր, կես ճակտիկըն թողեր ի բաց,
Թուխ աչուին ծարուր քաշեր, ատ քաֆրիկդ ելեր յօրինաց:

* * * *

Աս աշխըրթիս ի վըրայ դու մատնի՝ ես ակն ի վըրայ.
Որտեղ պաղ աղբիր մը կայ, դու կանաչ՝ ես ցօղն ի վըրայ.
Խնծոր ես ծառին ճիւղին, ես կանանչ թըփիկն ի վըրայ.
Վախեմ թէ աշունը գայ, քեզ քաղեն, թուփըս չորանայ:

* * * *

Երկու եարուկ զիս կ'ուզեն, չի գիտեմ թէ ո՞րն է սիրուն.
Մէկը ցորեկուան արեւ, մէկալն ալ լուսին գիշերուն.
Լուսին, չեմ սիրեր ես քեզ, դուն սորվեր ես խոռ կենալուն.
Երթամ արեւը սիրեմ որ ծագէ լուսն առաւօտուն: